

Korsfäst med Kristus

Ett kort tillägg till föregående artikel om helgelsen (art. 2:29).^{*} Orden måste denna gång bliva få och korta, men ge Gud, att de kunde skrivas med järnstil i varje kristens hjärta! Ty så nödvändigt är *köttets dödande*, att det förutan intet kristligt liv och leverne kan bestå.

Och måtte nu var och en besinna vad som i artikeln om helgelsen vidlyftigt visades, att detta ämne icke tjänar vem som helst. Är du främmande för din Gud, förskräckt över dina synder, betungad, försänkt i mörker och trældom - lägg då bort detta! Det hör dig icke till, det gagnar dig icke; du behöver först en annan predikan. Så underligt! Den, som är sämst, den, som är ovärdig all tröst, värd endast bestraffning, ja, död och fördömelse, och själv känner det, den skall hava en ljuvligare predikan, en predikan om idel nåd. Och vad är orsaken? Ty han kan aldrig på annat sätt bliva bättre. »Haven I undfått Anden av lagens gärningar, eller av trons predikan? »Lagen kan icke göra någon levande. »Men den som mycket förlåtes, den älskar mycket». »Fröjd i Herren skall vara eder starkhet.»

Men du, som är glad eller åtminstone tröstad i Kristus; du, som vet, vad det är att *vara under lagen* och *vara under nåden*; du, som nu står i förtrolig vänskap med din Frälsare och är hjärtligt villig att följa honom i ljuvt och lett, om du vill »behålla det du har, att ingen må taga din krona», så lägg även detta stycket, om *köttets korsfästelse*, på hjärtat. Betänk det väl och glöm det aldrig!

Då Paulus först hade lärt (Rom. 5:20), att »varest synden överflödade, där överflödade nåden ännu mer», tillägger han strax (kap. 6): »Vad skola vi då säga? Skola vi förbliva i synden, på det att nåden må överflöda? – Bort det! Vi, som hava dött ifrån synden, huru skola vi ännu kunna leva i henne? Eller veten I icke, att alla vi, som hava blivit döpta till Kristus Jesus, vi hava blivit döpta till hans död? »Märk först detta: döpta till Kristi död! Vad är det? Vad var hans död för en död? Svar (v. 10): »Hans död var en död från synden en gång för alla; men hans liv är ett liv för Gud. »Vi äro således döpta till att beständigt dö från synden och leva för Gud. Härom talar nu hela detta kapitel med stor kraft.

Men vi anföra vidare blott v. 6: »Vetande, att vår gamla människa har blivit korsfäst med Kristus, på det att syndens kropp må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden» – att vi hava blivit korsfästa med Kristus, betecknar visst i Gal. 2:19, att vi äro så delaktiga i Kristi korsfästelse på Golgata, som om vi själva då blivit korsfästa – eftersom vi »hålla så före, att en har dött för alla, och därför hava alla dött» (2 Kor. 5); men här står: »Vår *gamla människa* har blivit korsfäst med Kristus», har blivit »begraven med honom genom dopet till döden, på det att, såsom han vart uppväckt från de döda, så skola ock vi vandra i ett nytt leverne. »Här talas nu om *vandring och leverne*. Och vidare står det: »På det att *syndens kropp* må varda om intet, att vi icke mer skola tjäna synden. » – Vår *gamla människa* är vårt förra naturliga väsende, då vi levde efter köttet.

Denna gamla människa är genom föreningen med Kristus icke blott dömd till en beständig korsdöd, utan ock alltid fästad vid korset och aldrig mer fri, så länge vi leva i Kristus. *Syndens kropp*, som därigenom varder om intet, försvagas och dödas, är själva den fördärvade *naturen*, är detsamma som *köttet* med dess lustar och begärelser. Ty »köttet» betecknar, såsom ock Luther säger i företalet till denna epistel, »icke blott vad som hör till okyskhet, utan *kött* kallar Paulus, likasom Kristus i Joh. 3: 6, *allt, som är fött av köttet*, hela människan med kropp och själ, med förnuft och alla sinnen, emedan allt hos henne handlar efter köttet. Sålunda må du ock kalla den *köttslig*, som utan nåd mycket talar och lär om höga andliga saker, såsom du väl kan lära av *köttets gärningar*, ibland vilka även räknas, *avgudadyrkan, tvedräkt, partisinne*» (Gal. 5:20).

Allt detta, som hör till köttet, är nu icke blott dömt till döden, utan också genom föreningen med Kristus, verkligen korsfäst. Om någon menar sig vara en omvänd och troende och även verkligen i vissa fall börjat leva annorlunda, öva ordet och vissa kristliga gärningar, men hyllar och övar dock någon viss köttslighet – antingen *girighet* eller *högfärd* eller *vällust* eller *hat* eller annat dylikt – han vet väl, att det är synd, men berömmar sig av sin frihet och fortfar i skötesynden, ja, försvarar och hyllar den – se, en sådan bedrager sig själv och ljuger på sin själ, då han talar om sin tro och frid. »Om vi säga, att vi hava gemenskap med Gud, men vandra i mörkret, så ljuga vi och göra icke sanningen. » »Den som säger sig vara i ljuset och (t. ex.) hatar sin broder, han är ännu i mörkret» (1 Joh. kap. 1 och 2).

Men även om någon blivit en sann kristen och verkligen börjat i Anden, men icke fortfarande älskar och övar köttets korsfästade, utan åter givit sina lustar frihet, åter hyllar och försvarar någon synd, så har *slutar denne i köttet*. Tron, friden med Gud och ett gott samvete kunna icke bestå jämte en enda frigiven och hyllad synd; såsom åter i Rom. 8:13 står: »Om I leven efter köttet, skolen I dö; men om I döden kroppens gärningar med Anden, skolen I leva.»

Där avkunnar aposteln en bestämd dom och visar, att köttets dödande icke är en sådan sak, där det står i vår egen frihet att göra det eller låta det, utan, så vida vi vilja behålla livet och icke evigt förloras, skola vi nödvändigt och ovillkorligt öva detta, ja, så snart vi kommit till Kristus, ofördröjligen taga avsked från det gamla syndaväsendet och begynna ett nytt leverne efter Kristus, och aldrig mer vända oss därifrån till syndatjänsten igen.

Därför, den som nu är en kristen, han hugge icke så mycket i vädret och säge: Emedan jag är fri från lagen, så må jag ock göra, vad mig lyster; utan han säge och drive just motsatsen: emedan han är en kristen, så frukte och vakte han sig för synden, på det han icke ånyo må falla igen och Guds vrede – och falla från sitt påbegynta liv in i döden, ty här hör han den allvarsamma domen: »Om I leven efter köttet, skolen I dö.» Därmed säger oss aposteln: Det skall icke hjälpa eder, att I haven hört evangelium och berömmen eder av Kristus, om I icke genom den undfångna tron och Anden dämpen edra syndiga lustar, som gå ut på ett ogudaktigt väsende, vare sig girighet, obarmhärtighet eller otukt, vällust eller hat, vrede, avund eller högfärd, världslikställighet eller otro, sorg, misströstan eller vad helst det är, som »strider emot själen» och emot *Guds vilja*.

Ty oansett ock de trogna, så väl som andra, ännu bära allt detta fördärv hos sig och därför ofta få känna, vad de icke gärna kände, ja, de starkaste och förskräckligaste syndalustar och frestelser; så förbliva de likväl i bättring, kämpa, strida och bedja emot synden, så att hon aldrig får hava sin frihet. Och överrumplas de av djävulen och köttet, så att de falla i någon synd, så stå de åter upp igen, beklaga sig inför Gud och söka förlåtelse. Och så länge de sålunda åter upprättas i tron och få frid med Gud, bliva de alltid åter synden övermäktiga, så att de ändå fortfara att vandra efter Anden. På sådant sätt förbliva de ock alltid under nåden och den eviga förlåtelsen. Ty att du känner frestelser och syndalustar, det skall icke skada dig, när du dock alltid förblir i bättring och tro. Men de som åter giva sig och följa synden eller ock övergiva sin tröst i Kristus, de äro förlorade; såsom här står: *Om I leven efter köttet, skolen I dö*.

Härmed är nu ock visat, huru det *tillgår* att döda kroppens gärningar med Anden, nämligen så, att den villiga, heliga anden uti oss alltid strider emot synden, aldrig tillåter oss förbliva i någon synd, samt alltid igen upprättar den nedslagna tron, friden och fröjden, vilken åter giver nytt liv och lust, uppsåt och kraft till det goda. Men Herren använder ock andra medel, förnämligast kors och lidande, att döda synden uti oss. Genom allt detta är en kristen beständigt korsfäst, huru helst det ock går honom; han »dör var dag» och blir mer och mer ledsen vid sig själv och världen. Det är ganska märkligt att se, huru det i verkligheten bevisar sig, att »vår gamla människa *blivit korsfäst* med Kristus. »Det har nämligen kommit därhän med en kristen, att huru helst det går honom under vandrigen, bättre eller sämre, så skall hans gamla människa dödas, så länge Anden bor och arbetar i honom.

Då Petrus troget följer sin Mästare, då dödas dagligen den gamla juden i honom, han förvandlas alltmer ifrån sitt förra väsende till sin Herre Kristi likhet. Men när han en gång uppblåses av förmätenhet och därför lämnas åt satans sällning, faller och förnekar sin Frälsare, då gråter han bitterligen, gråter som ett risat barn; då dödas hans egenkärlek och förmätenhet. Då han sedan inför rådet i Jerusalem står fast vid sanningen och bekänner Kristus, då blir han hudflängd (Apg. 5), då dör han från världen, ja, då dödas ock köttet (1 Petr. 4:1). Men när han därefter i Antiokia åter av människofruktan »skrymtar», då får han en skarp bestraffning av Paulus (Gal. 2: 11-21). Huru helst det går den käre Petrus, så skall han tuktas och dödas. Så länge en kristen är rättsinnig och följer sin Frälsare, så skall han dödas; ty det har nu kommit därhän, att synden själv är hans största plåga.

Är jag rik och därav frestas att göra mig ett paradiset på jorden, börjar göda köttet och leva världsligt, då får jag genom Anden de starkaste slag, blir förskräckt för min rikedom och vällevnad och lider därav mer, än då jag var fattig. Går det icke så, utan jag börjar hylla och följa köttet och göra mig goda dagar uti sinnlighet, då blir där själva döden. Är jag fattig och lider av lekamlig brist, men håller mig till

Herren, då dör jag världen var dag. Är jag verksam och begåvad i det andliga, har år och erfarenheter i nåden, ljus och förmögenheter mer än bröderna och därför vill *njuta* av ära och anseende – ve, det är själva giftet! Det känner Anden, och jag förskräckes nu såsom för helvetet. Är jag trogen och vaksam i bön och strid mot synden, vill försaka både synd och ära, vill allvarligen, i det fördolda och i verkligheten vara den främste – men jag vet det själv, jag gläds däråt, jag har en hemlig förnöjelse i min allvarlighet – ve, ve, det är själva helvetet! Jag förskräckes därför.

Men ger jag mig då tvärt om till mer frihet, köttlig frihet – efter som allt gott kan uppblåsa mig, så att jag nu föraktar att vaka och bedja och verka det gott är, utan giver köttet frihet – O, då hoppar jag ju rakt ur askan i elden; då känner jag alldeles bestämt min skuld och dom! Men blir jag då av bestraffningen upprorisk mot evangelium, slår all tröst ifrån mig och säger: jag är ingen kristen, jag är en ogudaktig, jag kan icke taga nåd, se, då rasar åter köttet genom otron, då får jag åter ingen ro, förrän jag låter tukta mig till ett ödmjukt emottagande av syndarerätten, nåd som idel nåd. Sålunda se vi, att huru helst det går en kristen, så skall han dödas. Detta heter att *hava blivit korsfäst med Kristus*.

Här säger du: »Vad är detta? Skall jag då från alla håll straffas och tuktas; vad skall jag då göra? Skall jag i ingenting få vila och hava ro?» – Svar: Jo, men blott i en enda punkt – i Herren. »Den som berömmar sig, han berömmar sig i Herren. »Den som vill hava ro och glädje, have den i Herren — i själva Herren, i hans rättfärdighet, godhet och trohet. All annan fröjd och berömmelse straffar Anden, och även det uppenbarade ordet. »Ja, då må jag så gärna genast dö! »Ja, så är det för en korsfäst. Detta är det korsfästa livet. Är jag stilla på korset, så lider och dör jag; men är jag icke stilla, utan bryter och sliter mig, så lider jag dess mer. Här är ingenting bättre, än att vara stilla, vara Anden underdånig, se på Jesus och fara efter det, som är ovan! Det förläne oss Herren! Amen.

* Artikel 2:29 "Åter något om helgelsen"

- C-O Rosenius 1849

(åttonde årg)

© Pietisten 2017

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.
www.pietisten.com